

F 34
1930

საქართველო უწინარეს ყოვლისა

ბერლინის
გამოცემა



№ 26 მაისი 1930წ

ფანი 40 ფენიკა.

Verantwort. Redakteur
L. Keresseldze, Weststr. 62.
Berlin-Schöneberg.

ლექსი 26 მაისია.

ვინაა მოჰვიდა ადგილი, უტვალკაინი
დაწყვეტილ იქმნა: მას უნდა ეცოხნა, ე-
წვალა, მაგრამ მიხ მკერხავ სიხარული არ
უნდა ენახა.

ახეთია სიბლიური გადმოცემა, ახე ი-
წყებს საქართველოს იხტორიას ქართველ-
თა ყამთ-აღქრას. ახეთია ჩვენი ბედის
წერა და ახეთი იქნება, ხანამ რამაშ ხა-
ქართველოს თავისი სიმავნიერე თან ახ-
ლავს. მაგრამ ყოველივე ვლა ჩვენი მოხ-
პობისა უნაყოფოდ ჩაივლის. ახეთია რამ-
ენა ჩვენი იხტორიის დახაჩყიხიდან ღღემ-
ლე, ახეთი იქნება მუღამ. ჭანჯვა და ბრ-
ძოლა უყაროა არხეზობის ააალი ენერგი-
ისა, იმპულსისა. ჩვენი იხტორიის პირ-
ველივე თავიდან ჩვენ ის უბედობა გვახ-
ლავს, რომ თუ ერთი მხრივ ჩვენი ერი წა-
რმომოს ხოლომე ისეთ გმირებს, რომელთა
მხგავისი აღძრა არხ ერთ სხვა ერს არ
ძალუძს, - მეორე მხრივ მუღამ იზადებიან
ისეთი ქართველები, რომელთათვის დათაურ,
გახემა, მკობს ბანაკში გადახვლა, ხამ-
მობლო ქვეყნის აწიოკება ისე უჩნო, ვით
პირველთ ხახა ელო სიკვდილი მამულისათ-
ვის. ეს არის მიზეზი ჩვენი ბედის და
უბედობისა. არა ერთი ბრძოლის დროს გან-
გვიხლია ეს მჭარე სინამდვილე.

რა მოუღებს ამას ბოლოს? ერთად ე-
რთი: რწმენა, ცხოველი რწმენა საქართვე-
ლოს გამარჯვებისა; ინტეგრალური ნახი-
ნალიზმი; ქართველ ააოგ-ზრდათა ძმური
მეზრდა.

მაღე ყველა ჩვენ ერთად, ერთი თა-
ვისუფლების დროის ქვეშ, ხაეროო მკერს
უნდა ვეძებოო. დამინამავია ის, ვინც
ეთანხმებას ხელს აუღმოს.

მეცად რთულ და ხახიყათი ამოხანის

წინ ვდგევარო. ყოველი წაბორძიკება იმ
კაკასტროფამდე მიგვიყვანს, როგორც ა-
ლა-მასმალ-ხანის, თემურ-ლენგის თუ მე-
რვან ყრუს შემოხევეებს მოჰყვა. ჩვენ, ა-
ხალ გამზრდები ვახუხის მგებულნი ვართ ხ
ამ იბლოს და ერის წინაშე. პირივი მეგ-
ძოლები ჩვენა ვართ, პირველი იერიში ჩ-
ვენ უნდა მივაყაროთ ან მოვიგერიოთ.

უღიღები მეფლობა ქარხული თაობისა
იყო ის, რომ მან მენება სამშობლო, მც-
ნება თავისუფლება, ერი, კერა ვერ გაი-
გო, ან სხვანაირად შეიმცნო. ნაწილობ-
რივ ეს მეფლობა ჩვენც გადმოგვცა. ჩვე-
ნი მეფლობა ჩვენს მომავალ თაობას და-
ეცყო. გხურთ, ახლგამზრდებო, ვაჭაროთ
ეს ვახუხისმგებლობა? გხურთ საქართვე-
ლოს იქროთ მოჭედოლ იხტორიის ფურცლებ-
ზედ ვიხხენიებოდეთ როგორც მიზეზი ბმო-
ლის დაკარგვისა?

გვრწამს, რომ ყოველ ქართველ ახლ-
გამზრდას ვიდევ მოხდევს ის თავმოყვა-
რეობა და გმირული ხული, რომელიც ეგრე
ახახიათებს ჩვენს ერს.

ჩვენი მოვალეობაა: ერთი რწმენა, ე-
რთად ბრძოლა, ერთად გამარჯვება ან სი-
კვდილი. ამას მოითხოვს წინაპართა წმ-
ინდა საყლავი, ამას მოითხოვს უკვდავი
ხული მამულისათვის თავგანწირულთა, ამას
გვავალებს ძამებოთ მოხილი ქართველი ღე-
ლა, ქართველი ერი.

ვარა ულის გავკეთილები ნათელ დახ-
კვანახ გვაძლევინ: დაგვღუვა იმან, რომ
ვერ შევძქმენიო ინტეგრალური ნახიონალ-
იზმი. ჩვენში არ იყო მთლიანი ქართული
ხული.

მეოორ ეკედ მოჭრილდა 26 მაისი და
ჩვენი მოვალეობაა ამ ღღეს, რომელიც ეგ-
რე გვაახლოვებს მე-12-ე საუკუნის ქარ-
თველებთან, ქარხულ გმირთა უკვდავ ხახ-

ელთან, ჩუქვირდებს ჩვენს ალო ქარხე-
ლს. თუ კი თეთრ-გიორგელმა ახალგაზრდ-
ობამ შეხმლო შეთანხმებული მუშაობა
ჩვენს მეზობლებთან, ნუ თუ ვერ შეხ-
ძლებს მთელი ქართველი ახალგაზრდობა
ერთი მიზნისაკენ ერთად ვიღოდეს?

26 მაისი საერთო ზედნიერების სი-
ბოლოა. იხ ყველას გვეკვთვინს.

ჩვენი მოვალეობაა ცანჯულ ესრს 26
მაისი აღუდგინოთ. თუ დროზე ვერ შევთ-
ანხმდით, დავმარცხდებით, - 26 მაისს
დავლუპავთ.

დღეს 26 მაისია და მთელი ქართვე-
ლი ერი - ერთად შგლოვობს, ერთად შხა-
რობს. 9 სამგლოვიარო წლის განმავლო-
ბაში ახალი არაფერი ითქვა, გარდა ა-
ხალი ტანშოვისა, მჭრულად განწყობილ
ახალ ზანაკების შექმნისა.

ახალგაზრდებო, მივყუთ ჩვენს ჩვე-
ნი მამების ამ მავნე გზას? დასუხტე-
ბული ერი უყრო დავასუხტოთ შინაგარ
ზრძოლით?

ჩვენ გვჩამს, რომ თუ მოვიხურვ-
ებთ, შევძლებთ საერთო ენის გამოჩა-
ხვას, საერთო მიზნისათვის ერთად და-
რამმას. ახალგაზრდულ ინსტინქციით ს-
წორე გზას გავიკავავთ.

დღეს ეროვნული დღესახწაულია. ერთ-
ად ვიშეიძოთ. ჩავინერგოთ ტულში, რომ
გოგობის შეიძით ძეცვლა მხოლოდ საერთო
ძალეზით შეგვიძლიან. ერს გადავარჩი-
ენთ თუ ერთად ვიქნებით, ერთად-მეთ-
ანხმებულად შევეზრძვით მოხისხლე
მტერს. ამას მოგვთხოვს ცანჯული ერი.

დავმარცხდებით, - ერთად ჩავწვით
ძმურ საყლაფში; გავიმარჯვებთ, - ერ-
თად ჩავვევრათ მკერდში მშობელ ერს.

კრულ იყვებს, ვინც დაარღვიოს ქა-
თველ ახალგაზრდათა ძმური კავშირი!
იყოს უღირსი მკილი ვინც ამ უბედურ-
ობის დროს, ამ დიად დღეს არ შემი-
გვძაბოს: "ერთად ვიბრძო-
ლოთ, ერთად გავიმარ-
ჯვით!"

ა.

26 მაისი.

გავვითენდა მეოორმეაქერ დღე 26
მაისისა, რომელსაც ყოველი ნამდვილი,
ტულწყელი ქართველი აღრჯოთვანებით
და უხაზღვრო სიხარულით ეგებება.

დღეს შორს, უცხო ქვეყანაში, მო-
პირებული სიმშობლოს და მშობელთა კე-
რას, მაგონდება ჩვენი პირველი 26

მაისი. აქრ კიდეც ხელ ახალგაზრდა მოწა-
ფე ვიყავ, როდესაც საერთაშორისო ომმა
რუსეთის დიდი იმპერია იხე მიანგრია,
როგორც ქალაქის სახლი. ახი წლის მონო-
ბის შემდეგ ძლივს ამოიხუნთქა მველმა
ივერია და საშინელი ცანჯვის ზორვილი
დაამხხვრია. 26 მაისს განთავიხუფლდა
ჩამებული საქართველო. საიღვიბა ქართ-
ველმა ერთა ხწორედ მაშინ, როდესაც ბე-
ნებაც კრთახა შშობის. დიდი თუ შატარა,
ქალი თუ კაცი სიხარულით ცათა-ფრენას
ეწეოდა.

განა დიდებული დღე არ იყო იხ დღე,
როდესაც ჩვენი უდიდესი მტერი-რუსეთი,
ზარგი ზარხანით საიდანაც მოვიდა იქით
გაემგზავრა და ჩვენი ქვეყნის შატრონი
კვლავ იხვეე ჩვენ გავხდით?

დიას, ამას ყველა ვგრძნობდით. და
მეც, შატარა მოაფე, შიუხედავად წვი-
მისა, ხელ გარედ დავრბოდი და გახურე-
ბული სახით ყველაყერს აღყაფებით თვალ-
ყურს ვადევნებდი. ავყვებოდი რომელიმე
ჯარის ნაწილს; ხან ერთ სამაედრო მუხი-
კას გამოუდგებოდი, ხან მეორეს. სარქა-
როდ შატარა ქართული დროშა ვიძივნე, და-
ვიზნიე გულზედ და მოლაპარაკეებს ყურ-
ანქვეყილი უხმენდი. შოგიერთ უცხოელის
დაჯღანულ სახესაც, რომელთაც ქართველთა
განთავიხუფლების დღე არაფრად ეჭაძნიკე-
ბოდათ, თვალი მოვკარი ბევრ რუხს შიძით
ყერი შეხვლოდა. შევხვდებოდი თუ არა
ამიხთანა ხალხს შიშლით და გამარჯვებულ
აღამიანის საით აუვლიდი გვერდს.

ამ დღემ, დიდმა მოძრაობამ, ხარმა და
შეიძმა იხე იმოქმედეს ჩემზედ და იხე
ამაღლევს, რომ სახლ იხ ველარ დავმძე-
ილდი და ვერ დავიძირე. ამ აღლევებამ და
ამ განუხაზღვრელმა აღყაფებამ მეორე დღე-
საც განყანა სახწავლებელში. სწავლის თა-
ვიც კი აღარა გვექონდა არც მოწაფეებს და
არც მახწავლებელს.

რუსების წახვლის შემდეგ დიდი მკლი-
ლება მოხდა მთელს საქართველოში და, რა-
საკვირველია, სკოლებშიც. გამოხხადა ნა-
ციონალიზაცია, რაც ბუნეარვი იყო. ჩვენ,
სათავად-აზნაურო სკოლის ნამეგირდალები
ბუნებრივ კალაშოფში ჩავდებოთ, ე.ი. გა-
ვაგრძეთ სწავლა ქართული ენისა, ინტორი-
სა, მეეროლინისა და სხვ., მაგრამ შოგი-
ერთ "მაშინვი სინოჩკებს", რომელნიც "მა-
ფროსკეპში" ლევანდოვსკის თუ ვილაც სხვა
"სკის" ან ფრანგის დალაქის სახწავლებ-
ლემში დაზრძანდებოდენ, სწავლა ძალიან
გაუჭირდათ და რათგარ მათმა ყოვლად გა-
ნათლებულმა და მადალ რუსული კულტურით
აღსავხე მშობლებმა მოთახ, ილიახ, აკავის
და ვაყას ენა აღარ იკადრეს და არ ხურდათ

რუხულს მიძორებოდენ, რუხულ და სომხურ სკოლებსაც ვაძეძურენ. ალბად ეს ვაყ-საცონები იმათი მოღვაწისა იყვნენ, რომელნიც ამ რამოდენიმე კვირის წინ 2-ს გიორგაძის ქერილობედ საწინამდებარე და რუხეთისადმი ერთგულთა საჯაროდ აღიარეს.

ჩვენ ვიზრდებოდით წმინდა ქართულ სკოლაში. იმიხთანა ვაყ-საცონებს, რომელნიც ყოვლად გადაგვარებული ზრდაბნობადენ, დანჯღრეულ რუხულის მეტი არა იცოდენ რა და თუძურ ქედს დახინობდენ, მიზლით უყურებდით. ახეთი გადაგვარებული და რუხის მხამით განყლებითი ახალგაზრდობა დროედ მოგვშობდა, თორემ დღეს უფრო მეტი გვეყობოდენ იხეთი "ვაფროცნი", რომელნიც ქართულად თავის გვარსაც ვი ვერ ხწერენ სეირიანად და თავისი უღლის-წყრომით რუხეთის წინააღმდეგ ზრდობის ნებას არ დაგვრთამდენ.

ჩვენ ჩვენმა მშობლებმა იხედავ ჩავინერგეს სამშობლოს სიყვარული. ჩვენ ოჯახებში დაცული იყო ძველი ქართული სრალიცია და მწე-ჩვეულება, ახე რომ ჩვენთვის განსაგები იყო 26 მაისის ღირებულობა და მნიშვნელობა. ჩვენ ზრდობდებოდა 26 მაისმა სამშობლოს სიყვარული უფრო განამტკიცა და უფრო მკვიდრი საფუძველი მიხცა მას. ჩვენდედ უფროსებმა ვი დაამტკიცეს კოჯრის ველზედ, თუ მართლა რა ძლიერი იყო იათი სამშობლოსადმი სიყვარული. ცუ-ჩვედ დიმილით და მამა-პაპური ვაყვაცონით მეხწირეს თავი საქართველოს. მათ 26 მაისის დრომა თეთრი ვიორგით წინ მიუძღოდა და სწორედ ამათ ახახე-ლებს 26 მაისი და სამშობლოს სახელი.

მეერი შეიძლება საქართველოს და იკლებს მას. დამარცხდა საქართველო ამ ზრდობაში? არა, არახოდეს. საქართველოს არ მიხცეს საშუალება რუხს მთელი თავისი ძალებით შეზრდობდებო-და.

ამ ზრდობაში დამარცხდა საქართველოს მხოლოდ ერთი ნაწილი: მარქსის და რუხის ინცელიგენციის იდეებით განყლებითი პარტია, რომელმაც ორმოცი წლის განმავლობაში უქადაგა საქართველოს სამშობლოს უარყოფა. განა შეეძლო მთავრობას, რომელიც სამშობლოს დრომას ფარწყოყდა და თითქმის თვეების განმავლობაში რაღაც წითელ დრომას აფრიალებდა, ერის თავისუფლება დაეცვა?

ნათქვამია: "მგობის თავზედ სახარებას კითხულობდენ, იხ ვი ცყიხვიერ იხ-ქირებოდით."

რუხეთის ერთგულთ, რუხეთიდან გამოდევნილ ცომით ქართველ "ლიდერებს" გა-

მოსავალი აღარა შექონდათ, საქართველოში უნდა მოეკიდათ ფეხი, რომ პარტია გადა-ერჩინათ. მიზანი ეს იყო. საქართველოს დამოუკიდებლობა ვი მხოლოდ საშუალება. სამწუხაროდ ქართველი ერი ენდო და მათ ჩააზარა თავისი ზედი. სოციალ-დემოკრა-ციის "პოლიტიკოსებმა" პარტიულ ინცერესებს ანაცვალეს ერის მომავალი და დაღუ-პეს იგი. ამიხათვის მათ ვახუხი უნდა ავონ ჯერ ქართველი ერის და შემდეგ იხ-ცობის წინაშე.

არა მარცო სოციალ-დემოკრაციის ლიდერებს, არამედ სხვა ვაყ-საცონებსაც მოხ-თხოვს ქართველი ერი ვახუხს. იმ ვაყ-საცონებს, რომელნიც პირადი ინცერესების გამო / ვაჭრულის, ვარიერის, კეთილშობი-რების / ან იმიცომ რომ რუხის იმპერიატორ-მა რაღაც "ჩინი" მიაცყევა ვულზედ, ქარ-თულ იდეას ვნებენ და ცდილობენ განთავი-სუფლებინათვის ზრდობას ხელი შეუძალონ.

ნამდვილი სამშობლოს სიყვარულით აღ-სავხე ქართველების მოვალეობაა 26 მაისს აღდგენილ საქართველოს დამოუკიდებლობის დაზრუნება და დაცვა.

კოჯრის ველზედ დახოცილებიხვით და მამა-პაპურ თავგანწირვით შევეშით ყო-ველ მტერს, შინაურია იგი თუ გარეული. გვრწამს რომ აღვადგენთ მამულს და ავა-ღორძინებთ მას.

ქართველი ერის შვილები ძველი მადალი მნიშლით შეიარაღდებიან, საქართველო კვ-ლაც აიღებს ფარ-ხმალს ხელში, მას კიდევ ერთხელ წინ წაუძღვება პაცარა კახი და პაცვიც ახლო საქართველოს შემოსავს ძვირ-ფასი 26 მაისის ზრწყინვალეობით.

თელაველი.

დაღვა მეოცე საუკუნე - მეორმოცე ჩვენი იხცობის პირველი წყაროებიდან.

ზევრი ცვლილება მოხდა ამ ხანაში. ყ-ათა ვითარება დახუხცა ან გაანადგურა ზევრი ძლიერი ერი დაზევრ ხუხცხ-ხიმლი-რე არგუნა. ერთი უთმობს მეორეს უპირა-ცენობას და ვუშინ პაცონი დღეს თავს და-ლა უხრის მახზედ ძლიერს. ახეთია იხცო-რიის კანონი.

ესა თუ იხ ხანა ხაზედისწეროა ამა თუ იმ ერის. ამ ხანაში იხ ან შევარგავს თავის სიმლიერეს ან კრიგალივით მოევირე-ვა სხვა ერებს.

ჩვენი არხებობის იხცობაში ზევრს ახ-ეთს დროს შექონია აღგილი. იყვნენ დრონი, როდესაც ქართველობა მეშობლებს მიშის ზა-რხა ხვემდა და იხეთი დრონიც უწვნივია მას, როდესაც მტრის უღლის სიმძიმე ე-ლხა ხწყვეცდა. ხოლო ქართველი ერი ეზრძო-და მტერს და დადგებოდა რა ხელსაყრელი დედ, მონოლის ბორკილს ამეხვრევედა.

ახეთი იყო მეხსრამეცე საუკუნის 1801

R1802

საქართველოს
პარლამენტის
არქივი

წელი და მეოცე ხუთეულის 1918 წლის 26 მაისი.

პირველი- წელი განრუებული იმედებისა, რომელიც მოჰყვა 1733წ. საქართველობა და რუსეთის შორის დადებულ ხელშეკრულებას, რუსეთის მიერ ასე უხინიღისოდ ყველ ქვეშ გათელიობს.

განუწყვეტელ ომებისაგან დაქანცული საქართველო ეძებდა მეზობელ და შორეულ ერებში საჭირო დახმარებას, რათა ათას წლების განმავლობაში მართლაც ამართული ეროვნული დროშა მცირის წინაშე არ დაეხარა. ვისთვის უნდა მიემართა მას? ვინ იქნებოდა მისი გულწრფელი მოკავშირე? მწელი იყო ამ საკითხის გადაჭრა, რათაგან ამით წყდებოდა ერის მომავალი ზედ-იღბალი. მეფე ერეკლე კარგად ჰხედავდა მდგომარეობის სიმწვავეს და დიდი რჩევამყარების შემდეგ აღიარა რუსეთს "ერთ-მორჩუნე" რუსეთს გაუწოდოს მეგობრული ხელი და მისთვის კავშირი და მფარველობა. ამას მოჰყვა 1783 წლის ხელშეკრულება, რომელიც დღემდე მისი დადებისა დაარღვიეს "კეთილი მფარველებმა", ხოლო 1801 წელს სრულიად გააუქმეს და საქართველოს ხელშეწყობს ზოლო მოუღეს.

იწყება ხანა საქართველოს იხტორიის ენით გამოუთქმელი და ვალშით აუწერელი საშინელებებისა.

117 წელი რუსის მონობის ქვეშ-რამდენი პატრიოტ ქართველის გული იქმნა განგმირული მხედრების გყვიით, რამდენი ქართველი ქალის ნამუსი გახეთქა რუსის ოცნებებში, მიხელომ, მუყიკმა; რამდენი ქართველი დედის გოდებამ და ხანოქარკვეთილები სმამ შეადრჩუნა საქართველოს ხელი... ზედმეცია დაპარაკი იმის შესახებ თუ რამდენი იხტორიული ძეგლი და განძი მოსცადა ქართველ ერს ჩრდილოეთის ბარბაროზმა და რამდენი მოხუც და გაანადგურა...

უხაზღვროა ის უბედურობა, რომელიც ქართველ ერს ამ ხნის განმავლობაში გადახდა. არა ერთი აჯანყება თავისუფლების ერთგულ ქართველ ხალხისა იყო ჩაბრუნებული სიხსლის მორევში.

დგება დღე იხტორიულუ: 26 მაისი 1918 წლისა. მონობა იცვლება თავისუფლებით... მაგრამ... ხანმოკლე იყო შეიმი. იმავე ველურმა რუსმა წარსცადა ქართველ ერს თავისუფლება და აგერ 9 წელია- ანადგურებს მის ქვეყანას, ჰყლევს ქალს და ვახს.

თუ რა და ვინ იყო მიზეზი ქართველი ერის ასეთი უხაზღვლო დამარცხებისა, ყველა უწყის... დღეს ჩვენი მოვა-

ლობა არის 26 მაისის აღდგენა და განმეცვიცება.

თუ როდის გვარგუნებს ზედი ამ დიდ დღეს- მწელია წინასწარმეცვიცება, მაგრამ ყოველ ქართველ მამულიშვილს ღრმად უნდა ხწამდეს რომ ეს დღე დადგება და უკვე დღეიდან მზად უნდა იყვეს მას დირხეულად დაჰხვდეს.

26 მაისის დავარგვის შემდეგ ქართველი ერი უყრო დიდ განხადვლეში ჩავარდა ვიდრე ოდესმე. მასი რუსი მოევილინა ჩამდვილ რუსის ხანით: - ბოლშევიკებით.

მველმა რუსეთმა, მიუხედავად ყოველი ცდისა, ვერ მოხუცო საქართველო. "ახალი რუსეთი", რომელიმაც უკუ აგლო ყოველი, რას მის ზუნებას ეწინააღმდეგებოდა და მთელი სიციცვლით დაგვანახვა რუსის ჩამდვილი ზუნება, მიშმართავს უყრო და უფრო ველურ ზომებს ქართველი ერის სრულ მოხანჯობად: - ოჯახის გადაგვარება ან სრული განადგურება, ხარჭმუნოების დევნა, ხკოლების შერყვნა, ხელოვნების წაბილჩვა. კომსომოლობა, კოლექტივიზაცია ხალხის ყლევა, ყლევა და კიდევ, უბოლოოდ ყლევა- აი სამუთლებანი; მიზანი: - რუსეთის საქართველოში სამუდამო გაბადონება.

რაც უყრო დიდ ხანს გახცანს ამ ჯოჯობეთის არხებში, მით უფრო მწელი და ხანგრძლივი იქნება ერის გაჯანსაღების პროცესი.

აღამიანი ზოლოს და ზოლოს აღამიანიის ეგუება თან და თანობით ყოველგვარ გაჭირვებას და აი სწორედ ეს შეგუების საკითხია, რომელიც ღრმად უნდა გვაყიქრებდეს.

ამისი მაგალითი თვალ წინა გვაქვს: რუსეთის წარიშობის ბაცონობის ხანა და ამ დროის თაობის დიდი ნაწილი, რომლის სხვერპლი 26 მაისი იყო.

წინად თუ მიხუხუბულ ერს დიდი ილია და მრავალი სხვა თავდადებული მამულიშვილი წელში ამავრებდენ, ზრძოლას უადვილებდენ, ამხნევებდენ, გაერთიანებინაკენ მოიწვევდენ, დღეს ისინი აღარ გყავს, - მარწყონი ვარა.

დღეს ყოველ ქართველმა თვით უნდა შეიგნოს თუ რა განსაჭირში იმყოფება ქართველი ერი და მთელი ძალა სამშობლოს შესწიროს.

ღრმად გვრწამს რომ ყოველი ქართველი შეახრულებს თავის მოვალეობას და გამარჯვება ქართველ ხალხს დარჩება.

თეთრი გიორგი, ერთად ერთი ჭემმარისი მაყარებელი ეროვნულ ხულის კვეთებისა, მოუყრის ქართველობას თავს და მიადრწევს მიზანს.

ქართველ ერის არხებში ათვის აუცილებელია 26 მაისის აღდგენა. უამისოდ მას სიკვდილი მოეღის.

წელი და მეოცე საუკუნის 1918 წლის 26 მაისი.

პირველი- წელი განგრეუთული იმედ-
ზისა, რომელიც მოჰყვა 1733წ. საქარო-
ველოსა და რუხეთის შორის დადებულ ხე-
ლმეკრულენას, რუხეთის მიერ ახე უხი-
ნილისოდ ყვებ ქვემ გათელიოს.

განუწყვეტელ ომებისაგან დაქანდუ-
ლი საქართველო ეძებდა მეზობელ და
შორეულ ერებში საჭირო დახმარებას,
რათა ათას წლების განმავლობაში მა-
ღლა ამართული ეროვნული ღრობა მტრის
წინაშე არ დაეხარა. ვინთვის უნდა
მიემართა მას? ვინ იქნებოდა მისი
გულწრფელი მოკავშირე? ძნელი იყო ამ
საკითხის გადაჭრა, რათგან ამით წყ-
დებოდა ერის მომავალი ზედ-იღბალი.
მეფე ერეკლე კარგად ჰხედავდა მდგო-
მარეოლის სიმჭკვავებს და დიდი რჩევა-
ყოყმანის შემდეგ გადასწყვიტა "ერთ-
მორჩმუნე" რუხეთს გაუწოდოს მეგობ-
რული ხელი და მსახურის კავშირი და
მფარველობა. ამას მოჰყვა 1783 წლ-
ის ხელმეკრულმა, რომელიც დიდან
მისი დადებითა დაარღვიეს "კეთილმა
მფარველენამ", ხოლო 1801 წელს სრუ-
ლიად გააუქმეს და საქართველოს სა-
ხელმწიფოს ზოლო მოუღეს.

იწყება ხანა საქართველოს იხტორი-
ის ერთი გამოუთქმელი და კალმით აუ-
წარელი საშინელებიზისა.

117 წელი რუხის მონობის ქვემ-
რამდენი პატრიოტ ქართველის გული ი-
ქმნა განგმირული მხეც რუხის ცყვიით,
რამდენი ქართველი ქალის ნამუსი გას-
თელა რუხის ოფიცერმა, მიხეღემ, მე-
ყიკმა; რამდენი ქართველი დედის გო-
დენამ და სახოქარკვეთილებიზის ხმამ
მეადრწუნა საქართველოს ხული... ბედ
მეცია ღაპარაკი იმის შესახებ თუ რა-
მდენი იხტორიული ძეგლი და განძი მო-
სყავა ქართველ ერს ჩრდილოეთის ბარბა-
როხმა და რამდენი მოხპო და გაანად-
გურა...

უხაზღვროა ის უბედურობა, რომელიც
ქართველ ერს ამ ხნის განმავლობაში
გადახდა. არა ერთი აჯანყება თავისუ-
ფლების ერთგულ ქართველ ხალხისა იყო
ჩანარხნობილი სისხლის მორევში.

დგება დღე იხტორიულუ: 26 მაისი
1918 წლისა. მონობა იხვლება თავი-
სუფლებით.... მაგრამ... ხანმოკლე
იყო ბეიში. იმავე ველურმა რუხმა წა-
რსყავა ქართველ ერს თავისუფლება და
აგერ 9 წელია- ანადგურებს მის ქვე-
ყანას, ჰყლევს ქალს და კავს.
თუ რა და ვინ იყო მიზეში ქართველი
ერის ახეთი უხახელი დამარცხებისა,-
ყველა უწყის.... დღეს ჩვენი მოვა-

ლომა არის 26 მაისის აღდგენა და გ
მეცილება.

თუ როდის გვარგუნებს ზელი ამ დ
დღეს- ძნელია წინახწარმეცყველობა,
გრამ ყოველ ქართველ მამულიშვილს ღრ
უნდა სწამდეს რომ ეს დღე დადგება დ
უკვე დღეიდან მზად უნდა იყვის მას
ჩხეულად დაჰხვდეს.

26 მაისის დავარგვის შემდეგ ქარ
ველი ერი უყრო დიდ განხადელში ჩავ
და ვიღრე ოდესმე. მასი რუხი მოველი
ნამდვილ რუხის სახით:- ზოლმევიშით.

მველმა რუხეთმა, მიუხედავად ყოვე
დღისა, ვერ მოხპო საქართველო. "ახა
რუხეთი", რომელმაც უკუ აგლო ყოველი,
მის ბუნებას ეწინააღმდეგებოდა და მ
ლი სიტიცვლით დაგვანახვა რუხის ნამ
ლი ბუნება, მიჰმართავს უყრო და უფრ
ველურ შოშებს ქართველი ერის სრულ მ
სპობად:- ოჯახის გადაგვარება ან სრ
განადგურება, ხარჭმუნოების დევნა,
ლებიზ შერყვნა, ხელოვნების წაბილწ
კომსომოლობა, კოლექტივიზაცია ხალხი
ყლევა, ყლევა და კიდეც, უბოლოოდ ყლ
ვა- აი ხამუალეზანი; მიზანი:- რუხე
საქართველოში სამუდამო გაბატონება.

რაც უყრო დიდ ხანს გახყანს ამ ჯ
ჯობეთის არხებობა, მით უყრო ძნელი
ხანგრძლივი იქნება ერის გაჯანხადებ
პროცესი.

ადამიანი ზოლოს და ზოლოს ადამია
ის ეგუება თან და თანობით ყოველგვა
გაჭირვებას და აი სწორედ ეს შეგუებ
საკითხია, რომელიც ღრმად უნდა გვაყ
რებდეს.

ამისი მავალითი თვალ წინა გვაქვ
რუხეთის წარიშმის ბაცონობის ხანა დ
ღროის თაობის დიდი ნაწილი, რომლის
ვერპლი 26 მაისი იყო.

წინად თუ მიხუხტებულ ერს დიდი ი
ია და მრავალი სხვა თავდადებული მამ
ლიშვილი წელში ამავრებდენ, ბრძოლას
ადვილებდენ, ამხნევებდენ, გაერთიან
საკენ მოიწვევდენ, დღეს იხინი აღარ
ყავს,- მარწყონი ვარო.

დღეს ყოველ ქართველმა თვით უნდა
იგნოს თუ რა გახატირში იმყოფება ქარ
ველი ერი და მთელი ძალა სამშობლოს
წიროს.

ღრმადა გვრწამს რომ ყოველი ქართვე
ლი შეახრულებს თავის მოვალეობას და
მარჯვება ქართველ ხალხს დარჩება.

თეთრი გიორგი, ერთად ერთი ჭეშმარ
ცი მავარებელი ეროვნულ ხულის კვეთებ
სა, მოუყრის ქართველობას თავს და მი
ღწევს მიზანს.

ქართველ ერის არხებობისათვის აუც
ლებელია 26 მაისის აღდგენა. უამისოდ
მას სიკვდილი მოელის.

ლექსის ნაცვლად.

/ვახუხი ა. გ-ს./

დალოცვილო, იწერები: ლექსი მოგვაწოდე-
ოცდა ექვსი მაინისთვის, თუ მამა ხარ,
იცოდე..

ებლა თუ ვერ ვაქანდაკებ ცან-აჩყოზილ შაირს,
ხვან მიცომ, რომ ლექსის ნაცვლად, ამ ოცდა ექვს მაინს-

როგორ გითხრა?- ხელ ხხვა მინდა... ლამაზ ჰანგზე მეტი...
ლამის, ზურგზე ავიკიდო ვავვახიის ქელი;

ლამის, გეხვის, ავისრულო ნაცვრა ხავაყვავო,
და განგეზას ზედის ქიგნი ხელში გამოვკვავო:

რომ იმ ქიგნში, იმ შავ ქიგნში, თუ რაც იყო ძველად-
მონობა თუ სიმახინჯე,- დავწვა უზოგველად;

და მერე თუნდ... ვით ედიშობს, მეც დამთხარონ თვალი,
ოღონდ მოვხვო სამუდამოდ ქვეყნათ ვერშოა კვალი.

აღზად, მამინ... დამიჯერე, შევექმნი უკვდავ შაირს,
და გიმღერებ სიკვდილის ქირ ნიქს "ოცდა ექვს მაინს".

ვენა.1930.

ა. გ.

+

+ +

ივერის ზედსა- იღზალსა
მუდამ ეცლეზა ფერი...
ხან- ვარდი მოელვარეა,
ხან კი- ხამარე ზნელია.

+

ლაყვარლსა ხხივეზს მოაფენს
ციმციმით არე-მარესა
ან გაჰხვევს სიხსლის მორევში
უეცრად ცურვა მხარესა.

+

ხან უთავაზებს ცარიელს,-
ერეკლე მეფეს- ხარდალსა,
ხან მახარაძე ფილიპეს
ერისა გამცემს- მცარვალსა...

რ. მ.

ჩაჩყმენდილი ქართველები.

+
 ჯოჯობეთის კარს შიადგენ
 ოთხი ჩაჩყმენდილი ხული,
 ერთმანეთს ეკრობოდენ
 მშიშრები და ფერ-ჩახული.

+
 ბოლოს ერთმა კბილის კრეჭით
 ჩამოქვნიდა- "მამიას,-
 გავვიძენი და ჩვენს უკან
 გამოგყველით, მამიას".

+
 იმან ზედეს უკახუხა:
 -შენ იყავი იქ პირველი,
 და ამიტომ საჭიროა
 აქაც დარჩე ჩვენი მხხნელი-...

+
 ამ დროს შუქმა ჯოჯობეთის
 მათ გაუხსნა ფართოდ კარი,
 და ოთხივემ უნებურად
 მიასოვეს ხაუზარი.

+
 კარის ქაჯი სიხარულით
 მიესალმა: "აი და დელი!
 ცოცა არის ჯოჯობეთში
 თქვენზე მყრალი, ხაზარელი.

+
 შემოზრძანდით, სიციფიდან
 დამართვიათ ფეხ-კანკალი,
 აქ ვი აღარ მოგაკლდებათ
 მღუღარე და ცეცხლის ალი

+
 ჩვროლმანია ჩვენი მღვმურნი,
 ღირსიც არა შედარების:
 ზოგი დედის მკვლელი არის,
 ზოგი მამის, ძმისა, დების,

+
 ზოგს მშობელი გაუცია,
 ბრძოლის ველზედ შეგობარი,
 უგუნურსა უხაზუთით
 უდენია სიხალის ღვარი.-

+
 მაგრამ თქვენქვრ ღირსეული
 არ გვინახავს არას ოდეს:
 ოთხი კაცის მოქმედებით
 მთელი ერი რომ შგლოვობდეს.

+
 თქვენმა ქვეყნად საქციელმა
 აქაურებს დახცა ზარი,
 სამუდამოდ დაუკარგა
 სიამაყის რამ წარნარი."

+
 ესა სთქვა და ცეცხ-მათრახით
 წინ გარეკა როგორც ცხვრები,
 ჰეროსტრატის "კაპელაში"
 მოათავსა მეგობრები.....

+
 სამათახი წელი იჯდა
 ცხელ ცაფაზედ ის ხაჩყალი,
 თავს მღუღარე ეცემოდა,
 ფეხს უზანდა ცეცხლის ალი.

+
 შემოსულსა ქართველებსა
 რომ მოავლო ცანჯულ თვალი,
 ერთობ მცხნარედ დაიჩყვილა
 წარხული და მომავალი.

+
 კარის ქაჯსა მიასყირა:
 "რად შეხცვალე პირობები?
 რატომ გვერდში ჩამიყენე
 სამშობლოსა გამყიდველნი?"

+
 არახოდეს არ ვყოფილვარ
 მცარვალი და მოძმეთ მტერი,
 არც სამშობლო გამიციო,
 არც ცნობილი ჩემი ერი.-

+
 მხოლოდ სიბრძოცისა ვამო
 მე დამიჩვავს იქ ცამა...
 რით არს მათი საქციელი
 ჩემს ცოდვისა შეხადარი?"

+
 "ევრიკაო!" კარის ქაჯმა
 ხაშინელად დაიფშვინა-
 "ღამავიჩყდა რომ ამათთვის
 ცანცალაში არის ზინა...!"

+
 მე აღარ მხურს აგიჩეროთ
 ცანცალისა თქვენ სიმწარე.
 მაცხოვარმა ავაშოროთ
 ის ხახელი და ის მხარე.

მეზურნე.

ეს ჩვენი წერილი არ შეიცავს
 ქართულ პოლიტიკურ პარციათა კრიტიკას,
 არც ვლადი ზოგიერთი მათგანის ეროვნულ
 გზაზე დაყენებისას.
 არა, ეს არის, ასე ვსთქვათ, მო-
 წოდებაქართველ ახალგაზრდობისადმი,
 ვდა ხაერთო ერის გამონახვისა.

დღეს ქართველთ დრო არა ვვაქვს პარ-
 ციულ ლოგმების განხორციელებისათვის
 ბრძოლისა და მათი ჭეშმარიტების მტკი-
 ნებისა.
 ჩვენ ვდგევართ ხაკოთხის წინაშე: ან
 საქართველო, ან პარციული ლოგმები, ე.ი.
 ან მიზნად ვინახავთ საქართველოს თავი-

ხუფლებას და ამიხათვის ყველაფერსა ვხომობთ, ან ჩვენი მიზანია პარტიული ღამა და მას ყველაფერსა ვხრიავთ.

პირველ ნათლად გამოშხაავებს "თეთრი გიორგის" ლოზუნგი: "საქართველო უწინარეს ყოვლისა. არ არსებობს არც ერთ ეროვნულ ლექსიკონში ამაზედ ნათელი და შინაარსიანი განმარტება.

ეს ყველასათვის მიხალეები უნდა იყვებ, თუ იდეალად რაიმე არა-ეროვნული მიზანი არ დაუხახავს და საქართველო ამ უცხო იდეალის განხორციელების საძუალეებად არ მიუმიწევია.

ჩვენ არ ვფიქრობთ ქართულ პოლიტიკურ პარტიებს ჩვენი გზა და ჩვენი ლოზუნგი: "საქართველო უწინარეს ყოვლისა" მივადებინოთ მათ ერთად ერთ მრწამსად. ამიხათვის ზოგს ყალბი თავმოყვარეობა უშლის ხელს, ზოგს ეროვნული მომბადება აკლია, ზოგს რაიმე ქართული ეროვნული სრულებით არა ხწამს. საბჭოეული მხოლოდ ის არის, რომ თუ ვი მე რომელიმე ქართულ სოციალისტურ პარტიას ვეკუთვნი და, წინააღმდეგ ბელადებისა, მარქსის ან აბრამოვიჩის, ან კიდეც ვინმე ხხვა "კავაციტების" სიყვები ვი არა, არამედ საქართველო მაქვს იდეალად აღიარებული, მაშინ "თეთრი გიორგის" გზა და მიხი ლოზუნგები თუ პირდაპირ არა-არსებითად მაინც მიხალეები უნდა იყვებ ჩემთვის და მახთან ეროვნულ და პოლიტიკურ უმთავრეს საკითხების გარშემო საკამათო არაფერი მექნება. ეს შეეხება განხაკუთრებით ქართულ ეროვნულ პარტიებს.

სამწუხაროდ სინამდვილეში ეს ასე არ ხდება. ეროვნულ დემოკრატიის ლიდერებს ხელ ხხვანაირად ესმით შეთანხმება საერთო მიზნის მიხალწევად. ჩვენ ამ საკითხს იმიტომ ვეხებოთ, რომ გვხურს მკითხველის გაუგებრობა გავშყანტოთ.

არსებობს ორი ეროვნულად მოგროვნი მექუყყება. მკითხველსაც ვერ გავია: - რა აქვთ განხაკუფი ამ ორ ეროვნულ მიმართულებას თუ ვი მიზანი საერთო აქვთ? რათ ებრძვიან ერთი-ერთს?

ხავალალოა, - ხოლო მიზეზი თუ რათ შმტრობენ ნაციონალ დემოკრატიის ბელადები "თეთრ გიორგის" მემდეგია: გამოდის პოლიტიკურ და საზოგადოებრივ ახსვარებზედ ახალგაზრდობა. ეს ახალგაზრდობა უაღრესად პატრიოტულია. "თეთრი გიორგი" რომ არ არსებობდეს ეს ახალგაზრდობა ბუნებრივად ნაციონალ დემოკრატიის პარტიას გაამძლავრებდა. დღეს ვი ასე არ ხდება. და არხდა "თეთრი გიორგი". მიხი მიზანი

ნათელია და უაღრესად ეროვნული. ნაწილი პატრიოტულ ახალგაზრდობისა, და უმთავრესად აქტიური, "თეთრი გიორგის" რიგებში შედის. ეს არის რომ ნაციონალ-დემოკრატიის ლიდერებს მოხვეწებას არ ამღევს. მათი "თეთრი გიორგისადმი" ხელმეორე კიდეც იმით უფრო ღრმავდება, რომ მათ ეროვნულ ხაკითხში ხაკამარისად მაგარი ხელხემალი არ აღმოაჩინდათ და ახალგაზრდობას ვერ ამღევენ ხაკამარის ხულიერ ხაზრდოს.

ამ რიგად "თეთრი გიორგი" უნებურად გამოდის მათ მეტოქედ. და მერე განა ეს ხაკამარისია რომ ამ ორ მიმართულებათა შორის ქიშფობა და მტრობა ხუფევდეს?

"თეთრი გიორგი" ხხვა ბუნებისაა, მას ხხვანაირად ესმის ერისათვის ბრძოლა. თუ ვი ისეთი ახალი ჯქუფი გამოჩნდება, რომელიც ჩვენზე უკვე ატარებს ეროვნულ ტრადიციებს, ჩვენზე უკეთ დაიცავს ეროვნულ იდეებს, უფრო ძალდა აფრიალებს ეროვნულ ღრმას ვიდრე ჩვენ, ჩვენზედ უკეთ შეხწირავს თავს ქართველი ერის ბედნიერებას, "თეთრი გიორგი" ვამას ძახილით მეშხვდება მას და არა თუ არ უმტრობს, არამედ შეეხდება რაც შეიძლება მჭიდრო კავშირი დაიჭიროს მასთან. ამის მიზეზი ის არის, რომ ჩვენ პარტიულ ღამენის მონანი არა ვარც და ჩვენს გულში ღრმად ჩანერგილია: "საქართველო უწინარეს ყოვლისა".

ეროვნულ დემოკრატიის ის ნაწილი, რომელიც ეგრედ წოდებულ "საერთო ფრონტში" დარჩა, ყურადღების ღირხი არ არის. ეს ჯქუფი ამ "საერთო ფრონტის" ჩინური ფაფურის ფიგურაა, რომელსაც წაშკრავთ თუ არა თავში ხელს, იმ წუთს თავის ქნევას დაიწყებხ დახტურის ნიშნად. დაე დარჩეს საერთო ფრონტის საეთო განმად.

ჩვენ ეროვნულ დემოკრატიის ახალგაზრდობას მივმართავთ და მოველით მათგან ღრმა ჩაფიქრებას იმის გამოსხარკვევად თუ ვისთან უნდა შქონდეთ დავა და ვისთან კავშირი.

არა ნაკლებ სამწუხაროა როლი საქართველოს სოციალ-ფედერალისტთა პარტიისა მას მეემლო ეროვნულ საქმიანობის ახსვარებზედ უკეთესი გზა გამოენახა და არ გამხლარაყო "საერთო ფრონტის" ანუ სოციალ დემოკრატიის პარტიის "დაუმტკიცებელ დეპარტამენტად. მან უთუოდ ერთ ღროს დადებითი როლი ითამამა ეროვნულ იდეებისათვის ბრძოლაში. დღეს ვი დეკანოზიშვილის, ჯორჯაძის და კიჭა აბაშიძის მიერ მექმნილი პარტია მხოლოდ და სტიპენდიანტია "საერთო ფრონტისა". არ გვეხმის: მათ არ ხწამთ საქართველოს განთავისუფლება გარემე ამ ფრონტისა თუ, გაუბედულობისა გამო, თავს იყყუებენ: "ჩვენც ვხნავთ". ჩვენ სიხარულით

საქართველო

წარსულმა ხატუნემ მეორე უარესი ხარუქარი გვიძღვნა. - დაიბილა აღამიანი, რომელმაც თავი კაცობრიობის გაღამრჩენელ მენიათ იგარძნო. ეს ღიღად ხაქები ხაქმეა. ხამწუხაროდ მან მეფად ორიგინალურად მოიხურვა ამ ხიკეთის განხორციელება.

ეს იყო კარლ მარქსი. ვადაავლო თვალი ახი წლის განმავლობაში მომხდარ მოვლენებს და შეჰქმნა თეორია იხეთს აქსიომებზედ აშენებული, რომელთაც არავითარი ხაფუძველი არ ჰქონდათ. ამ წუთიდან მან უკვე გადაწყვეტილი იცის, რომ მოხდება კაპიტალის პროგრესული კონცეფრაცია, ამობელი მამა პროლეტარიაზაციისა.

წარმოიდგინეთ კაცი, რომელმაც პირველად ნახა ოკეანე, როცა ის იბერება და გამოანგარიშა თუ რამდენ ღრობი ბღვა დაჰყარავს მთელ ხმელეთს. ის კი არ იცის რომ ეს რითმიული მოვლენაა, რომლის შემდეგ ხაჩინალმდემო მოვლენას ექნება აღგილი და ყველაფერი თავის ბუნებრივ კალაპოტში ჩახდგება.

ხოლო ყანაფიკოსს რას შეაგნებინებ! თუ ეცყვი: - ხხვა ისტორიაც არხეობზო-გიპასუხებზ: "არ მჯერა, არ მხერს დავიჯეროო."

ესეთ "ფროფეცხ" ყოველთვის მოწაფე გაუჩნდება. და აი შეიქმნა ხექცა. ავტორიფეცხის მოხაპოებლად ლგმეზს მეცნიერებად მონათლავს.

ღიღი ძალა აქვს აღამიანის ცვიონში ერთხელ შეჭრილ იღეას. ვერც ფაქცები, ვერც ლოლიკა უმველიან ერთხელ დაბრმავებულს. შეიქმნება პარცია, სკოლა.

ჩაიგლებს ხელძი ჯერ შეუგნებლებს და მხოლოდ თავის მხჯელობას შეათვისებს. თავისუფალ აზრის მოხახპობათ შეჰქმნის პარციალ დიხციჭლინას, რომლის ხახელით მორჩილებას მოითხოვს. უარჰყოფს დამოუკიდებელ მეცნიერებას, თავისუფალ განათლებას. ერის ერთ ნაწილს ხრულიად ერთმხრივ აღბრღას მიხცემს.

ახე გაგრძელდება ვიღრე ხინამღვილე მჭვრად არ აქცევს ამ ფხევლო მეცნიერებას. ხოლო რა ხიხხლის, რა ცრემლის ფახით!

რამდენი ცანჯვაა ხაჭირო რომ აღამიანმა თავისი ხიხულელე დაინახოს!

მოხდა და ღღეხანც გრძელდება ექსპერიმენტები მარქსიზმისა ბოლშევიკთა ქვეყანაში. უკვე მილიონებით შეეჩირა ამ "ექსპერიმენტალიზმს" აღამიანთა ხიფოხლე. შედეგი? - ამ "მეცნიერების" ხრული ხიყალბე.

მეღიფინამ ხცნო თავისი შეცდომა, შეხწყვიტა ექსპერიმენტები.

მარქსიზმის ფანაფიკოსხი განაგმო-

ბენ რწმენას, განაგმობენ ექსპერიმენტებს. მახალა არ შემოაკლდებათ. კაცობრიობას ორ ნახევარი მილიარდი მცხოვრები ჰყავს.

უკვე მომხდარ ექსპერიმენტებით არ კმაყოფილდებიან არც მარქსიზმის მეორე ხექცის "მეცნიერები". ამ შეურყვევლ "იღეაღიხცებს" ვახუხი მგალა აქვთ: - ეს ნამღვილი მარქსიზმი არ არის, ცუდად გაგებულა. ჩვენი მომავალი ექსპერიმენტები დაამცვიცებენ... - ექსპერიმენტს ეძახიან, ხედავთ - რამდენი ცინიზმია? - ემგაღებიან ახალ ექსპერიმენტებისათვის. ხაბრალო აღამიანი!

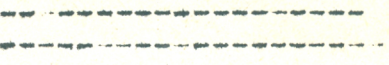
ხამძობლო, ერი, ოჯახი, მწეობა, ... ყველა ეს მცირე ღირებულობისაა, უმთავრესია - ინცერნაციონალი. /რამდენი ინცერნაციონალი არხეობზ? / ამიხხთვის ყველა ხამუალება მიხალეობა: უარყოფა ერისა, წარსულ თაობათა მიერ შექმნილ ეროვნულ ხაუნჯის, ენის, ამობლის, ხარჩმუნოების, - ბრძოლა ცეროორითაც კი. და თუ ყველა ეს ხაკმარისი არ გამოღგათავს გაინაციონალიხცებენ, ნამღვილ ნაციონალიხცს მოღალაფელ გამოახხალდებენ - და ამის ხახელი ც ა ქ ც ი ვ ა არის.

მარქსიხცთა მეცნიერება მგაგონებს აღქიმიას. ემეზენ იხეთ რამეხ, რაც არ არხეობზ: ფილოსოფურ ქვას, რომელიც ოქროთ გადააქცევს ყოველ ლითონს და აღამიანს ყოველივე ბედნიერებას მიანიჭებს.

ხოლო აღქიმიხცი ამ მეზნაში ხულ ბევირი თავის თავს დაღუჰავდა ხოლმე, - მარქსიხცები კი - მილიონებით აღამიანებს და მთელ ერებსაც.

როღის დაღვება ის ღრო, რომელიც ხოციოლიხცთა აღქიმიას ქიმიას შეხცვლის და იმ ორიოღე ხახარგებლოს, რაც შეიძლება მათ აღქიმიამი იმალეობღეს, განხწმენღს აუარებელ ხიყალბიღგან და კაცობრიობას ცოცაოღენ კეთილს მაინც შეხპენს?

მათე კერეხელიძე.



"დამოუკიდებელ ხაქართველო"ს 26 მახიხ ნომერი ჩვეულბრძივი ხურპრიოთ გაუმანხპინძლდა მკითხველს.

რედაქციას მიხი ორგანოს თვით ხახელწოდება ვალად უნდა ხდებღეს ქართული ენის და იხცორიის ცოღნას.

პირველივე წერილი ამ ნომრისა ხაჩინალმდემოს გვიმცვიცებს.

ამ წერილის ბოლოში ბაცონ ნოე ყორღანას ხახელიადახცამბული. უეჭველია ამწყობის და კორექტორის შეცდომახთან გვა-

წარსულმა ხატუნემ მეორე უარესი ხარუქარი გვიძღვნა. - დაიბილა აღამიანი, რომელმაც თავი კაცობრიობის გაღამრჩენელ მენიათ იგარძნო. ეს ღიღად ხაქები ხაქმეა. ხამწუხაროდ მან მეუღალ ორიგინალურად მოიხურვა ამ ხიკეთის განხორციელება.

ეს იყო კარლ მარქსი. ვადაავლო თვალი ახი წლის განმავლობაში მომხდარ მოვლენებს და შეჰქმნა თეორია იხეთს აქსიომებზედ აშენებული, რომელთაც აზრავითარი ხაფუძველი არ ჰქონდათ. ამ წუთიდან მან უკვე გადაწყვეტილი იცის, რომ მოხდება კაპიტალის პროგრესული კონცეფრაცია, ამობელი მამა პროლეტარიაზაციისა.

წარმოიდგინეთ კაცი, რომელმაც პირველად ნახა ოკეანე, როცა ის იბერება და გამოანგარიშა თუ რამდენ ღრობი ბღვა დაჰყარავს მთელ ხმელეთს. ის კი არ იცის რომ ეს რითმიული მოვლენაა, რომლის შემდეგ ხაჩინალმდემო მოვლენას ექნება აღგილი და ყველაფერი თავის ბუნებრივ კალაპოტში ჩახდება.

ხოლო ყანაფიკოსს რას შეაგნებინებ! თუ ეცყვი: - ხხვა ისტორიაც არხეობზოგიკასხუხებს: "არ მჯერა, არ მხერს დავიჯეროო."

ესეთ "ფროფეცხ" ყოველთვის მოწაფე გაუჩნდება. და აი შეიქმნა ხექცა. ავტორიფეცხის მოხაპოებლად ლგმეზს მეცნიერებად მონათლავს.

ღიღი ძალა აქვს აღამიანის ცვიონში ერთხელ შეჭრილ იღეას. ვერც ფაქცები, ვერც ლოლიკა უმველიან ერთხელ დაბრმავებულს. შეიქმნება პარცია, სკოლა. ჩაიგდებს ხელში ჯერ შეუგნებლებს და მხოლოდ თავის მხჯელობას შეათვისებებს. თავისუფალ აზრის მოხახპობათ შეჰქმნის პარციალ დიხციტლინას, რომლის ხახელით მორჩილებას მოითხოვს. უარჰყოფს დამოუკიდებელ მეცნიერებას, თავისუფალ განათლებას. ერის ერთ ნაწილს ხრულიად ერთმხრივ აღზრდას მიხვემს.

ახე გაგრძელდება ვიღრე ხინამღვილე მჭვრად არ აქცევს ამ ფხევლო მეცნიერებას. ხოლო რა ხიხხლის, რა ცრემლის ფახით!

რამდენი ცანჯვაა ხაჭირო რომ აღამიანმა თავისი ხიხულებე დაინახოს!

მოხდა და ღღეხანც გრძელდება ექსპერიმენტები მარქსიზმისა ბოლშევიკთა ქვეყანაში. უკვე მილიონებით შეეჩირა ამ "ექსპერიმენტალიზმს" აღამიანთა ხიფოხლე. შედეგი? - ამ "მეცნიერების" ხრული ხიყალბე.

მეღიფინამ ხხნო თავისი შევლომა, შეხწყვიტა ექსპერიმენტები.

მარქსიზმის ფანაფიკოსნი განაგმო-

ბენ რჩმენას, განაგმობენ ექსპერიმენტებს. მახალა არ შემოაკლდებათ. კაცობრიობას ორ ნახევარი მილიარდი მცხოვრები ჰყავს.

უკვე მომხდარ ექსპერიმენტებით არ ვმაცოფილდებიან არც მარქსიზმის მეორე ხექცის "მეცნიერები". ამ შეურყვეველ "იღეაღიხცებს" ვახუხი მგალა აქვთ: - ეს ნამღვილი მარქსიზმი არ არის, ვუღად გაგებულა. ჩვენი მომავალი ექსპერიმენტები დაამცვიცებენ... - ექსპერიმენტს ეძახიან, ხეღავთ - რამდენი ცინიზმია? - ემგაღებიან ახალ ექსპერიმენტებისათვის. ხაბრალო აღამიანი!

ხამძობლო, ერი, ოჯახი, მწეობა, ... ყველა ეს მცირე ღირებულობისაა, უმთავრესია - ინცერნაციონალი. /რამდენი ინცერნაციონალი არხეობზს? / ამიხხთვის ყველა ხამუალეა მიხალეობა: უარყოფა ერისა, წარსულ თაობათა მიერ შექმნილ ეროვნულ ხაუნჯის, ენის, ამობლის, ხარჩმუნოების, - ბრძოლა ცეროორითაც კი. და თუ ყველა ეს ხაკმარისი არ გამოღგათავს გაინაციონალიხცებენ, ნამღვილ ნაციონალიხცს მოღალაფელ გამოახხალდებენ - და ამის ხახელი ც ა ქ ც ი ვ ა არის.

მარქსიხცთა მეცნიერება მამონებს აღქიმიას. ემეზენ იხეთ რამეხ, რაც არ არხეობზს: ფილოსოფურ ქვას, რომელიც ოქროთ გადააქცევს ყოველ ლითონს და აღამიანს ყოველივე ბედნიერებას მიანიჭებს.

ხოლო აღქიმიხცი ამ მეზნაში ხულ ბევირი თავის თავს დაღუჰავდა ხოლმე, - მარქსიხცები კი - მილიონებით აღამიანებს და მთელ ერებსაც.

როღის დაღვება ის ღრო, რომელიც ხოციოლიხცთა აღქიმიას ქიმიას შეხცვლის და იმ ორიოღე ხახარგებლოს, რაც შეიძლება მათ აღქიმიამი იმალეობღებს, განხწყმენღს აუარებელ ხიყალბიღგან და კაცობრიობას ცოცაოღენ კეთილს მაინც შეხპენს?

მათე კერეხელიძე.



"დამოუკიდებელ ხაქართველო"ს 26 მახის ნომერი ჩვეულებრივი ხურპრიოთ გამუმანხპინძლდა მკითხველს.

რეღაქციას მიხი ორგანოს თვით ხახელწოდება ვალად უნდა ხღებღებს ქართული ენის და იხცოროიხ ცოღნას.

პირველივე წერილი ამ ნომრისა ხაჩინალმდემოს გვიმცვიცებს.

ამ წერილის ბოლოში ბაცონ ნოე ყორღანას ხახელიადახცამბული. უეჭველია ამწყობის და კორექტორის შევლომახთან გვა-